

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M. A.**
posledně v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 30.9.2024 č.j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 26.705,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024, žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu s tím, že žádost žalobce je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Současně žalovaný rozhodl podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Dublinské nařízení“) tak, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Francouzská republika. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. V únoru roku 2019 se žalobce na radu přítele rozhodl usadit v Turecku. Za tímto účelem investoval na jeho území do realit, což vyústilo v získání tureckého státního občanství pro něj i jeho manželku. Jelikož žalobce měl v úmyslu učinit Turecko svým novým domovem a zcela zpřetrhat vazby se svou rodnou zemí, přistoupil nejen ke změně jména (původním jménem G. G.), nýbrž také k žádosti o zbavení ruského státního občanství. Doposud pobývali s manželkou na území Turecka bez sebemenších potíží. V prosinci roku 2023 žalobce společně s manželkou požádal prostřednictvím zastupitelského úřadu v Ankaře o udělení francouzských schengenských víz, která následně obdrželi a která je opravňují k pobytu v délce 90 dnů s možností opakovaného vstupu. Účelem podání žádosti byla turistika. V prosinci 2023 tak s manželkou odletěl do Paříže, kde pobýli několik dní. Následně se na základě obdržení schengenského víza přesunuli do České republiky, kde jako obvykle pobývali na adrese N. R. V březnu roku 2024 byl žalobce kvůli svým přetrvávajícím zdravotním problémům nucen podstoupit dermatologické vyšetření, které odhalilo „silné podezření na maligní nádor kůže“ v oblasti zad. Ze strany ošetřujícího lékaře bylo doporučeno, aby podstoupil nejen operaci, nýbrž také chemoterapii. Po této zprávě se měl žalobce v úmyslu navrátit zpět domů (do Turecka), ovšem když přicestoval z Prahy do Antalye, byl mu odepřen vstup na území a odebrán cestovní doklad. Ze strany správních orgánů mu bylo posléze sděleno, že jeho občanství bylo odebráno. Žalobce byl v důsledku toho donucen navrátit se zpět do České republiky, kde byl na letišti Václava Havla zadržen cizineckou policií. Žalobce si není vědom žádných zákonných důvodů, z jakých by bylo možné k zabavení jeho pasu a údajném odebrání jeho občanství přistoupit. Domnívá se však, že nastalá situace souvisí s jeho politickou minulostí a s problémy, kterým v této souvislosti na území Ruska čelil. Žalobce je přesvědčen, že původcem jeho problémů v Turecku je proruský politik S. S., který byl v roce 2023 prezidentem Erdoganem jmenován ministrem vnitra. V návaznosti na tuto událost Turecko v říjnu roku 2023 navštívil ruský generální prokurátor I. K., který dle informací žalobce uzavřel s tureckými zpravodajskými službami dohodu o spolupráci ve věci ruské opozice pobývajících v Turecku a jejich předání ruským zpravodajským službám. Žalobce tvrdil, že byl svého času v Rusku výrazně veřejně činný a zastával významné politické funkce, ve kterých mimo jiné dohlížel na orgány činné v trestním řízení, mezi nimi také na tzv. Federální bezpečnostní službu (dále jen „FSB“). Během svého působení měl s vedením FSB četné konflikty, převážně ohledně jejich nelegálních metod práce a spolupráce s oligarchy a teroristickými skupinami. Generálmajor Vyšetřovacího výboru Ruské federace L.V. G. a podplukovník FSB A. S. měli navštívit ve vazbě I. U., kterému byl ze strany banky, ve

kteřé žalobce působil, poskytnut úvěr. Zde se ho snažili přesvědčit, aby proti žalobci v rámci plánovaného trestního stíhání vypovídal. Pan U. však proti němu vypovídat odmítl a návštěvu výše uvedených důstojníků žalobci sám potvrdil. V návaznosti na výše popsané skutečnosti se z obavy o bezpečnost sebe a své rodiny žalobce rozhodl Rusko opustit. Současně si z procesní opatrnosti najal na území Ruska advokátku, paní D. K., od které se posléze (nutno říci po více než 5 letech od jeho odchodu) dozvěděl, že proti němu bylo skutečně zahájeno trestní stíhání podle čl. 286 tamního trestního zákoníku, je tedy stíhán z překročení pravomocí v souvislosti s poskytováním úvěru. Žalobce tvrdil, že trestný čin, ze kterého je nařčen, v žádném případě nespáchal a trestní stíhání je vedeno zcela účelově s cílem likvidace jeho osoby. Turecko se ho pak „pokouší zbavit“ a zjednodušit ruským orgánům cestu k jeho vydání. Vzhledem k výše uvedenému se žalobce obává, že v případě nuceného návratu do země původu by byl vystaven nejen nezákonnému a zcela vykonstruovanému trestnímu stíhání, nýbrž také nebezpečí újmy na zdraví, případně na životě. Rovněž má žalobce za to, že splňuje podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, jelikož mu vzhledem k výše uvedenému hrozí nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 tohoto ustanovení.

3. Podle žalobce žalovaný chybně aplikoval § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a v důsledku toho dospěl k nesprávnému závěru, že žádost žalobce je nepřijatelná, když žalovaný nedostatečně posoudil předestřené skutkové okolnosti a v důsledku toho přistoupil k aplikaci čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, přestože k tomuto nelze přistoupit, aniž by bylo významným způsobemasaženo do základních práv a svobod žalobce, především pak čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). K obdobnému pochybení došlo rovněž v rámci posouzení možné aplikace čl. 17 Nařízení Dublin III. Dále podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřiměřené co do zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle čl. 8 Úmluvy. Žalobce je toho názoru, že okolnosti předcházející podání žádosti a samotný azylový příběh (tedy důvody jejího podání) jsou nesmírně důležité pro objasnění motivace žadatele, a tudíž pro její řádné posouzení, a považuje přinejmenším za zvláštní, že k nim správní orgán téměř nepřihlíží. Žalobce na území České republiky má významné vazby, a to jak kulturní, sociální i ekonomické. Žalobce v České republice opakovaně pobýval (ať již za účelem léčby svých chronických obtíží s ledvinami prostřednictvím karlovarských pramenů, nebo správy svého podnikání, naposledy zde trávil několik měsíců v roce 2023), je zvyklý na její prostředí, do určité míry ovládá jazyk a je schopen se dorozumět. Na území České republiky má rovněž zdroj příjmů (viz již výše zmíněná společnost X. s.r.o., jejíž je jednatelem) a současně zajištěné ubytování, neboť jmenované společnosti náleží vlastnické právo k nemovitosti na adrese N. R. V České republice má také další majetek, například automobil, zařízení domu, osobní věci atd. Naopak Francouzskou republiku žalobce navštěvoval vždy pouze na velmi krátkou dobu a jako turista. Na jejím území nemá jakékoliv vazby ani zázemí, nemá zde zajištěno ubytování ani zdroj příjmů. Jak již uvedl v rámci pohovoru, není zvyklý na francouzské kulturní prostředí a poměry a vzhledem ke svému značně pokročilému věku je důvodné se domnívat, že integrace by byla přinejmenším komplikovaná. Za podstatné rovněž považuje, že neovládá tamní jazyk. Pokud by byl nucen k přesunu na území Francouzské republiky, byl by zcela odkázán na tamní azylový systém (a to jak čistě materiálně, tak i v ostatních ohledech), přičemž by mu navíc nezbyvalo než vyčkat na rozhodnutí v zařízení pro zajištění cizinců. Naproti tomu v České republice by byl žalobce schopen zajistit své veškeré materiální potřeby sám. Dlouhodobě trpí cukrovkou, zvýšeným krevním tlakem a ledvinovou insuficiencí (se kterou se v minulosti na území České

republiky léčil prostřednictvím lázeňských procedur v Karlových Varech). Na jaře letošního roku se u něj navíc objevilo podezření na onkologické onemocnění. Žalobce z těchto důvodů potřebuje nejen psychickou podporu své rodiny (především manželky), nýbrž také jejich každodenní faktickou pomoc a péči. Zde si dovoluje upozornit, že na území Francouzské republiky by jeho manželka nebyla schopna tuto péči dlouhodobě poskytnout, jelikož současné vízum ji opravňuje pouze k pobytu na 90 dnů (nehledě na jeho platnost), kdy část této doby již byla vyčerpána v rámci předchozího pobytu. Žalobce je přesvědčen, že vzhledem ke složitosti jeho případu je důvodné předpokládat, že případné posouzení předmětné žádosti francouzskými správními orgány by trvalo déle. Vzhledem k tomu, že manželka žalobce navštěvovala Francouzskou republiku rovněž vždy krátkodobě a pouze jako turistka a nemá tak na její území jakékoliv vazby, nejsou její vyhlídky na získání jakéhokoliv oprávnění k pobytu valné. Dále je třeba si uvědomit, že vzhledem k nedostatku jakéhokoliv zázemí (včetně ubytování) by žalobce byl s nucen setrvávat v zařízení pro zajištění cizinců (nebo jeho obdobě v rámci francouzského azylového systému), kam v naprosté většině případů nemají osoby zvenčí přístup, vyjma značně omezených návštěv. Zde je vhodné upozornit, že pokud by byla předmětná žádost posuzována v České republice, bylo by žalobci umožněno takové zařízení po čase opustit a vyčkat vydání rozhodnutí v místě zajištěného ubytování (v tomto případě na výš uvedené adrese v N. R.). Nedošlo by tak k odloučení od manželky a tolik potřebná péče by byla zajištěna.

4. Žalobce v žalobě také namítal, že žalovaný v podstatě pouze odkázal na dokument nazvaný Informace OAMP Francie ze dne 18. 1. 2023, který je součástí správního spisu a ze kterého údajně vyplývá, že „francouzský systém je plně koherentní se systémem České republiky a zároveň v souladu s normami Evropské Unie“. S tímto tvrzením si však žalobce dovoluje nesouhlasit a současně podotknout, že z napadeného rozhodnutí není blíže seznatelné, z jakých skutečností žalovaný vychází. Žalovaný se pak nijak blíže nevyjadřuje ke konkrétním námitkám, které žalobce k azylovému systému Francouzské republiky vznášel.
5. Žalobce v žalobě uvedl, že je tzv. zranitelnou osobou, a to především vzhledem ke svému věku a zdravotnímu stavu. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu „zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí“. Žalovaný se však tímto podle žalobce blíže nezabýval, pouze mu vyčítá, že „žádá o všeobecné pojetí pojmů jako je zranitelná osoba“. Žalobce tak má za to, že žalovaný porušil svou povinnost vyplývající mimo jiné například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2018, č.j. 6 Azs 275/2018-72, který hovoří o povinnosti správního orgánu zabývat se v tomto řízení tím, zda je žadatel zranitelnou osobou.
6. Žalobce dále nesouhlasil se způsobem posuzování jeho případu podle čl. 17 Nařízení. Podle žalobce řešením přiměřeným okolnostem je právě převzetí příslušnosti a přistoupení k meritornímu posouzení žádosti. Žalobci není například jasné, z čeho žalovaný vyvodil, že se má v úmyslu vrátit do Turecké republiky. Uznává, že dříve měl v úmyslu spojit svůj život právě s Tureckou republikou, ovšem situace se od té doby podstatně změnila a zcela

logicky se změnil také přístup žalobce k této zemi. Co se týče argumentu, že žalobce již půl roku žije bez manželky, je toto tvrzení sice pravdivé, ovšem to zcela nic nemění na potřebě tento stav bezodkladně změnit. Žalobce je v současné době schopen fungovat pouze za pomoci dalších rodinných příslušníků a přátel, kteří pobývají na území České republiky (viz výše, sestřenice a syn bratrance), ovšem tato pomoc přirozeně není neomezená a s péčí nejbližší rodiny ji nelze srovnávat. Žadateli rovněž není zcela jasné, na základě jakého pobytového oprávnění by měly jeho děti na území Francouzské republiky pobývat, či z čeho žalovaný vyvodil, že si změnil jméno pouze kvůli možnosti cestovat. Žalobce tak je toho názoru, že žalovaný nenašel relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III primárně proto, že se o to nijak zvlášť nepokoušel.

III.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případě žalobce a jeho platného víza vydaného Francouzskou republikou ode dne 9. 12. 2023- 8. 12. 2025 je nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Dublinského nařízení. Co se týká námitky nesouhlasu s posouzením čl. 17 Nařízení, toto zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu, na jehož použití není právní nárok, přičemž z citovaného nařízení neplyne ani povinnost správního orgánu jeho nevyužití odůvodňovat. Jedná se o výjimku ze závazných kritérií pro určení příslušnosti a užití tohoto ustanovení je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoli oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud tento procesní postup rozhodující orgány členského státu nezvolí a postupují dle standardních pravidel, nemají povinnost tento svůj postup odůvodňovat. Tento postup je dle žalovaného v souladu s judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016-26, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, čj. 9 Azs 118/2016-36, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, čj. 49 Az 18/2015-48). Ani skutečnost, že na území České republiky má žalobce kulturní, sociální a ekonomické zázemí, nevede dle názoru žalovaného k nutnosti postupu dle článku 17 Nařízení. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Francie je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového acquis posoudit žádost výše žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný má za to, že při svém postupu neporušil žádná ustanovení správního řádu ani Dublinského nařízení a současně nemá za to, že by byl žalobce nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.

IV.

Replika

8. Žalobce v replice uvedl, že je nadále přesvědčen, že Francie není státem příslušným pro posouzení jeho žádosti podle nařízení Dublin III. Je jím naopak Česká republika. Podle čl. 7 odst. 1 tohoto nařízení se kritéria uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III nařízení, jinými slovy postupně. Prvním z postupných kritérií, jejichž použitelnost v uvedeném případě žalovaný shledal, bylo kritérium obsažené v čl. 12 odst. 2 ve spojení s čl. 12 odst. 4 nařízení, a na základě něj proto příslušnost stanovil. Podle těchto ustanovení v případě, kdy je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný členský stát, který žadateli toto vízum udělil. Tento členský stát je

příslušný i v případě, kdy platnost takového víza skončila před méně než šesti měsíci. Vízum bylo v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany anulováno. Tato skutečnost je zřejmá ze správního spisu. Žalovaný ji však při vyhodnocení toho, zda je Francie příslušným členským státem k posouzení žádosti či nikoli, nevzal v potaz. V napadeném rozhodnutí k tomu pouze uvedl, že nelze zpochybnit platnost francouzského schengenského víza a že vízum bylo zneplatněno až v červenci 2024. Žalovaný byl podle žalobce povinen vyhodnotit dopad anulace víza a zabývat se tím, co bylo důvodem. V případě žalobce je aplikovatelný čl. 15 nařízení, podle kterého je k posouzení žádosti příslušný členský stát, v jehož mezinárodním tranzitním prostoru letiště požádal cizinec o mezinárodní ochranu. Žalobce nesdílí ani stanovisko žalovaného obsažené v jeho vyjádření k žalobě, že dostatečně posoudil možné uplatnění čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tedy možnou existenci systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů ve Francii. Žalovaný do spisu založil dokument Informace OAMP Francie ze dne 18. 1. 2023 a v napadeném rozhodnutí uvedl, že z tohoto dokumentu vycházel a dovodil z něj, že francouzský systém je plně koherentní se systémem ČR a normami EU. S obsahem Informace však nijak nepracuje, přestože skutečnosti v ní obsažené závěry žalovaného popírají. Žalovaný např. přehlédl, že Informace OAMP upozorňuje na problémy tzv. „dublinských navrátilců“, kterým by se v případě realizace transferu stal i žalobce. Tyto osoby musí žádost podat na předem stanovené prefektuře, cesta tam jim není hrazena a na některých prefekturách čekají i několik týdnů na registraci bez nároku na ubytování a jinou asistenci. Nadto chybí ubytovací kapacity v přijímacích střediscích, v důsledku čehož může být ubytováno zhruba jen polovina žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Problematický je pak i přístup ke zdravotní péči, pojištěnci z řad žadatelů o mezinárodní ochranu jsou ze strany zdravotnických zařízení někdy odmítáni a obtíže způsobuje i jazyková bariéra. V této souvislosti žalobce připomíná svůj značně pokročilý věk a nepříznivý zdravotní stav (cukrovka, zvýšený krevní tlak a ledvinová insuficience, silné podezření na maligní nádor kůže). Je tedy vysoce pravděpodobné, že žalobce by v případě přemístění byl nucen lékařskou péčí vyhledat a její nedostupnost by dále mohla jeho zdravotní stav zhoršit. Naopak v České republice se již v minulosti léčil a český jazyk ovládá na takové úrovni, aby zde o svém zdravotním stavu mohl komunikovat. Také zde nemusí řešit problém s ubytováním, na území České republiky ho má zajištěno prostřednictvím nemovitosti, jež vlastní společnost, jejíž je jednatelem. Na rozdíl od ČR (kde má trvalý pobyt udělena jeho sestřenice i synovec) se území Francouzské republiky nenachází ani jakákoliv osoba, která by mu mohla poskytnout péči a pomoc s jeho zdravotními problémy.

V.

Posouzení soudem

9. Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

10. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu Ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. e) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
11. Podle názoru soudu podstatná část žaloby obsahuje popis žalobcova azylového příběhu. Předmětem řízení o předání do státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu však není zkoumání samotného příběhu, nýbrž jen posouzení, který stát je příslušný k tomu, aby začal azylovou žádost meritorně projednávat. Soud v tomto řízení proto přezkoumal pouze splnění zákonných předpokladů pro předání azylové věci žalobce jinému státu, zde Francouzské republice. Žalobní námitky, které se týkají otázek, zda byl žalobce v Ruské federaci pronásledován dle § 12 zákona o azylu či zda mu hrozí nebezpečí vážné újmy va smyslu § 14a téhož zákona, jsou v rámci tohoto přezkumu irelevantní a soud se jimi nezabýval.
12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 2. 5. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělil, že, jeho rodné jméno je G., ale v Turecku si jej změnil v roce 2019. Z Turecké republiky jej vyhostili do ČR. Když se vrátil do Turecké republiky, tak mu vzali cestovní doklad a tvrdili mu, že ztratil občanství, ale neřekli mu proč. Po týdnu jej vyhostili do ČR. V ČR byl poprvé v roce 1996. V ostatních zemí EU pobýval jako turista. V ČR má od roku 2013 v Karových Varech dům a firmu. Žil v Turecké republice, ale opakovaně jezdil do ČR. Naposledy byl v ČR asi tři měsíce, než se vrátil do Turecké republiky. Trpí zvýšeným krevním tlakem, zvýšeným cukrem v krvi a nedostatečnou funkcí ledvin. Každý den užívá léky na tlak a kyselinu močovou, cholesterol a činnost ledvin. Trestně stíhán nebyl. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že jej Turecká republika nezákonně zbavila občanství. Nikdy neměl s tureckými úřady problémy. Má v Turecké republice tři advokáty a snaží se svoje turecké občanství obnovit. Žádá, aby jej ČR nechala na území, dokud si neobnoví turecký pas. Do Francouzské republiky nepojede v žádném případě, protože ve Francouzské republice nikoho a nic nemá, ani jazyk nezná. V Karlových Varech mu vyhovuje léčba, minerální vody.
13. Žalobce prokázal totožnost a státní příslušnost Identifikační kartou Turecké republiky č. X. s platností do dne 23. 6. 2031.
14. V průběhu pohovoru dne 7. 6. 2024 žalobce uvedl, že v současné době má jen turecké občanství. V říjnu 2018 odcestoval do Dubaje, kde žije jeho syn. Tam se dozvěděl o možnost získat turecké občanství, pokud investuje do nemovitostí určitý obnos. V Turecké republice pořídil byty, restauraci, osobní vozidla. Francouzské vízum si vyřídil nejdříve na jeden rok, poté na dva roky. Koncem prosince roku 2023 odletěl s manželkou do Paříže a potom do ČR. Navštívil lékaře ve Spolkové republice Německo. Dne 21.4.2024 odletěl s manželkou zpět do Turecké republiky, kde byl na letišti zadržen a byly odebrány pasy jemu i manželce. Šest dní byl držen na letišti. Manželka byla propuštěna, protože má ruský cestovní doklad a do Ruské federace jezdí. Žalobce byl vyhoštěn. Je vděčný českému státu, že jej tady přijal. Nic nepotřebuje. Manželka a dcera zůstaly v Turecké republice. Žádá, aby mu ČR poskytla víza pro manželku a dceru. Je starší člověk a potřebuje, aby se o něj někdo staral. V Rusku býval politikem a požádal advokáta o zbavení ruského občanství. Je D. Nechce ruské občanství. D. je okupovaný Ruskem 165 let. ČR byla okupována 44 let. V D. je hodně lidí, kteří nechtějí být pod Ruskem. Rusko nazývá tyto lidi separatisty. Jsou hrdí na svůj národ. Žalobce připustil, že výmaz z ruského občanství nebyl proveden. Francouzské vízum

si vyřídil, protože je to pro občany Turecké republiky snadné. Ve Spolkové republice Německo je taky spousta Turků. Jemu se však nejvíce líbilo v ČR. Je zde krásná příroda, hodní lidé, hodní a příjemní sousedé. Žijí tady jeho příbuzní s trvalým pobytem v ČR. Ve Francouzské republice nemá auto, ani dům, ani manželku. Nejsou tam dobří lidé. Je tam moc Arabů, nepořádek, spousta bezdomovců. Raději bude sloužit dobrému státu v ČR, dokud mu nebude vrácen cestovní doklad. Má rád Čechy, ale nemá rád Turky. Staršího člověka tam drželi šest dní. Dostával jen vodu. Je to stejný národ jako Rusi. V ČR mu na letišti zařídili jídlo z restaurace. Přinesli mu za jeho peníze noviny. Super lidi tam jsou. Žadatel se závěrem pohovoru nabídl jako konzultant a analytik pro Českou republiku. Je bývalý plukovník armády. Skoro všechny politiky zná osobně. Byl první premiér a je expert na Kavkaz.

15. V doplnění pohovoru ze dne 4.9.2024 žalobce uvedl, věc je stále v řízení u soudu. Má u sebe turecký občanský průkaz a řidičský průkaz. Ruský cestovní doklad u sebe nemá, protože jej poslal advokátovi. Doklad o zrušení občanství Ruské federace mu nedali, protože s ním zahájily ruské orgány trestní řízení. Žádali, aby se vrátil. V roce 2019 získal turecké občanství. Je občanem již 5 let. Dle dopisu ruské prokuratury a ministerstva vnitra mu byl zabaven turecký pas a žadatel byl poslán do ČR. Na dotaz správního orgánu, zda si je žalobce vědom mezinárodního zatykače, tento sdělil, že se jeho advokát v lednu 2024 obrátil na Interpol v Lyonu. V říjnu 2024 má být jednání. Jeho případ je vykonstruovaný. Jedná se o politickou věc. Rusové zahajují řízení proti všem. Další řízení se projednává v Moskvě. Žalobce je jen malým člověkem z D. V minulosti měl ruský diplomatický cestovní doklad.
16. Správní orgán konstatoval v žalobou napadeném rozhodnutí na základě informací z CS-VIS, že žalobce M. A., byl dne 27. 4. 2024, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem víza č. X. vydaného Francouzskou republikou s platností ode dne 9. 12. 2024 do dne 8. 12. 2023 a 90 dny pobytu. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. S ohledem na to správní orgán požádal dne 15. 5. 2024 Francouzskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 22. 5. 2024 obdržel správní orgán informaci, že Francouzská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
17. Správní orgán se dále zabýval skutečností, zda v případě Francouzské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Francie ze dne 18. ledna 2023, ze kterých je zřejmé, že francouzský systém je plně koherentní se systémem České republiky a zároveň v souladu s normami Evropské Unie. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby

se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francouzské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Francouzská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Francouzská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržování těchto práv. Francouzská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že ve Francouzské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení správního orgánu ani výše jmenovanému nehrozí ve Francouzské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

18. Správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí dále uvedl, že nelze zpochybnit platnost francouzského schengenského víza. Vízum jako takové bylo zneplatněno až v červenci roku 2024. Žalobce nepředložil žádný doklad Turecké republiky o tom, že byl deportován do ČR. Vzhledem ke skutečnosti, že je na něj vydán mezinárodní zatykač ze strany Ruské federace, tak by byl deportován do země původu. Správní orgán dále poukázal na to, že námitky vůči azylovému systému Francouzské republiky jsou velmi nekonkrétní a že nereflexuje ani postup žalobce na území ČR. Žalobce disponuje značným majetkem, v ČR nepobývá v azylovém táboře. Jezdí do Spolkové republiky Německo na lékařská vyšetření, která si sám hradí, a to v poměrně vysoké částce, o záloze 5,000 EUR. Pokud je ochoten platit si své náklady na území ČR a Spolkové republiky Německo, tak má možnost toto činit i na území Francouzské republiky. V ČR žalobce prošel standardním registračním postupem, a proto nelze po Francouzské republice požadovat, aby jej upřednostňovala. Žalobce se dožaduje individuálního posouzení svého případu, ale pokud to považuje za výhodné, tak žádá o všeobecné pojetí pojmů jako je zranitelná osoba.
19. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí:
20. K žalobní námitce nesplnění kritéria podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 soud uvádí, že neshledal v tomto směru nezákonnost napadeného rozhodnutí a věc byla po právní stránce posouzena správně. Rozhodující pro stanovení státu příslušného k projednání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je okolnost, že v době, kdy žalobce v České republice požádal o mezinárodní ochranu, byl držitelem platného francouzského víza ve smyslu výše cit. čl. 12 odst. 2 Nařízení. Pozdější zneplatnění víza na tuto skutečnost nemá vliv, došlo k tomu až poté, co Francouzská republika svoji příslušnost uznala. Důvody zneplatnění víza není správní orgán povinen zkoumat a žalobce ani konkrétní důvod, který by zpochybnil příslušnost Francie k vyřízení jeho žádosti, sám neuvedl, tudíž ani v tomto směru neshledal soud v postupu správního orgánu žádné pochybení.
21. Podmínky pro předání příslušnosti francouzským orgánům byly splněny i v den vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neboť toto bylo vydáno 30. 9. 2024 a platnost francouzského víza skončila v červenci 2024, takže v době rozhodování správního orgánu stále platilo pravidlo dle čl. 12 odst. 2 Nařízení, podle něhož se zohledňuje vízum, které skončilo před méně než šesti měsíci. Pojem „zneplatnění víza“ použitý v žalobě pak podle názoru soudu odpovídá formulaci „skončení platnosti“ ve smyslu článku 12 odst. 4.

22. Žalobce při jednání soudu vznesl novou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že v odůvodnění je nesprávně uvedena platnost víza do prosince 2023. Dle názoru soudu jde pouze o o zřejmou nesprávnost v odůvodnění rozhodnutí, která nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť ze spisu je zřejmá původní doba platnosti do roku 2025.
23. Pokud jde o žalobní námitky, že je žalobce zranitelnou osobou ve smyslu čl. 16 Nařízení, a že správní orgán měl využít článek 17 Nařízení, soud k tomu uvádí následující:
24. Na základě čl. 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady lze z humanitárních důvodů, je-li žadatel závislou osobou, převzít odpovědnost. Žalovaný k tomuto v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce dle správního orgánu nijak nedoložil, že by byl osobou, která se nemůže o sebe sama postarat. Ve zprávě z Německé spolkové republiky Německo ze dne 12. 3. 2024 je sice podezření na onkologickou chorobu, ale dosud nedostal správní orgán jakékoliv potvrzení. Další choroby jsou adekvátní věku žadatele a z lékařských zpráv vyplývá, že žadatel tyto choroby má pod kontrolou pravidelným užíváním adekvátních léků.
25. Soud posoudil, stejně jako správní orgán, žalobcem předkládané lékařské zprávy o jeho zdravotního stavu, vč. zprávy předložené nově v soudním řízení, a dospěl ke stejnému závěru, totiž že žalobcův stav není tak závažný, aby vylučoval podstoupení azylové procedury ve Francii.
26. Další námitka žalobce se týkala nevyužití diskreční pravomoci správního orgánu dle čl. 17 Nařízení, když dle žalobce byly v jeho případě dány důvody hodné zvláštního zřetele, jež způsobují značnou nepřiměřenost žalobcova případného předání do Francie.
27. Podle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomuto uvedl, že žádné relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení v případě žalobce neshledal. Azylové řízení nemá zvyšovat komfort žadatele na území členského státu. Samotného pojmu „komfortnost“ se žadatel přímo dožaduje ve svém vyjádření k podkladům řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce má v úmyslu se vrátit do Turecké republiky, jakmile budou jeho problémy s cestovním pasem, ale především dle správního orgánu, s mezinárodním zatykačem, vyřešeny. Neustále opakuje, že potřebuje pomoc manželky. Bez té však žije již téměř půl rokem. Žalobce má i několik dětí, které by se o něj bezesporu mohly starat na území Francouzské republiky, kdyby byla vůle z jejich strany. Česká republika zde není od toho, aby nabízela „náhradní domov“ člověku, který zde trvale nežil a žít nechce. Žalobce nikdy nepožádal o povolení k pobytu na území ČR. Nemovitost, ve které žije, je psána na společnost s ručením omezením. Své jméno si žalobce změnil kvůli možnosti cestovat po zahraničí, jinak by byl z důvodu mezinárodní zatykače zadržen na hranicích. Žalobce předložil lékařskou zprávu, ze které vyplývá, že jeho zdravotní stav umožňuje setrvání v zařízeních Správy uprchlických zařízení.
29. Soud k tomuto odůvodnění dodává, že článek 17 Nařízení představuje zakotvení tzv. diskrečního oprávnění správních orgánů, nepostupovat dle předchozích kritérií o příslušnosti a bez předání jinému státu azylovou žádost meritorně projednat. Nicméně na

tento postup nemá účastník řízení právní nárok a záleží pouze na správním orgánu, zda se rozhodne takto postupovat. V dané věci správní orgán toto ust. nevyužil, přičemž z výše cit. odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zřejmé i důvody, proč se správní orgán rozhodl svého diskrečního práva nevyužít. Jak již bylo výše uvedeno, zdravotní stav žalobce dle závěru vyplývajícího z lékařských zpráv umožňuje provést azylové řízení ve Francii. Dále byla žalobcová situace posouzena i z hlediska sociálního, přičemž ani v České republice žalobce není integrován takovým způsobem, že by to odůvodňovalo projednání azylové žádosti českými orgány, když zde pobývá pouze krátkou dobu a nemá zde žádný druh pobytového oprávnění, pouze se zde nachází dům ve vlastnictví jeho firmy. Rovněž tyto žalobní námitky byly na základě uvedených úvah shledány nedůvodnými.

30. Na základě požadavků Nejvyššího správního soudu vyslovených v rozsudku čj. 2 Azs 15/2025-29 ze dne 27. 3. 2025, jímž byl zrušen předchozí rozsudek zdejšího soudu v této věci, se zdejší soud při dalších jednáních vypořádal s úkolem, které mu uložil Nejvyšší správní soud. Ohledně námitky nevhodných podmínek pro žadatele o azyl ve Francii soud při jednání provedl Nejvyšším správním soudem požadované listiny, které žalobce předložil v rámci repliky. Dále byla při jednání účastníkům přečtena i judikatura požadovaná Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku.
31. Podle rozsudku Soudního dvora EU ve spojených věcech C-185/24 a C-189/24 odst. 35-37: „Z článku 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III přitom jednoznačně vyplývá, že přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného členského státu znemožňují pouze „systémové nedostatky“, které „s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny. Toto ustanovení takto stanoví dvě kumulativní podmínky. První z těchto dvou podmínek, kterých se týká existence „systémových nedostatků“, je naplněna, jestliže dané nedostatky přetrvávají a týkají se obecně azylového řízení a podmínek přijetí, které se vztahují na žadatele o mezinárodní ochranu, nebo přinejmenším na určité skupiny žadatelů o mezinárodní ochranu jako celek. Tyto nedostatky dále musí dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu. Této míry závažnosti by bylo dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozeno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedená míra závažnosti se tudíž nemůže vztahovat na situace, které třebaže se vyznačují značnou nejistotou či podstatným zhoršením životních podmínek dotčené osoby, neznamenají krajní hmotnou nouzi, při níž by se tato osoba ocitla v natolik závažné situaci, že ji lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení.“
32. Soud považuje za prokázané, zejména na základě žalobcovy výpovědi o tom, že je dostatečně finančně zajištěn, vlastní v ČR nemovitost a dokonce je schopen si platit sám lékařskou péči, žalobce není osobou zcela závislou na veřejné podpoře ve smyslu uvedeného rozsudku Soudního dvora EU, tudíž u něho nehrozí, že by se kvůli nedostatkům azylového řízení ve Francii ocitl v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohl uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, nepoškodit své

tělesné a duševní zdraví. Tudíž případné nedostatky azylového řízení ve Francii neznemožňují přemístění žalobce do této země.

33. Dále krajský soud, ohledně námitky žalobce spočívající v promlčení lhůty k jeho přemístění, vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 184/2025-36 ze dne 21. 10. 2025, v němž se uvádí:
34. „[35] Podle § 85b odst. 2 zákona o azylu je povinností cizince dostavit se k žalovanému pro výjezdní příkaz bez zbytečného odkladu, nejpozději do 1 měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí uvedeného v odst. 1. Podle odst. 1 téhož ustanovení vydá žalovaný cizinci výjezdní příkaz s platností nejdéle na dobu 1 měsíce po a) ukončení poskytování mezinárodní ochrany na území; b) nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany; c) nabytí právní moci rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, nebylo-li soudem zrušeno; d) vydání usnesení krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku, bylo-li o něj požádáno; nebo e) zániku strpění na území podle § 78b odst. 6.
35. [36] Krajský soud, byť to explicitně neuvedl, patrně (s ohledem na argumentaci žalovaného) vycházel z toho, že stěžovatel byl povinen dostavit se k vydání výjezdního příkazu podle písm. b), takže lhůtu 1 měsíce stanovenou v odst. 2 odvíjel od právní moci napadeného rozhodnutí. Krajský soud nicméně nevysvětlil, proč byl stěžovatel povinen dostavit se v návaznosti na právní moc napadeného rozhodnutí k žalovanému za účelem vystavení výjezdního příkazu, když v této měsíční lhůtě podal žalobu proti napadenému rozhodnutí spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. V důsledku toho mu náleželo postavení žadatele o mezinárodní ochranu (tedy nikoliv cizince, což je pojem, s nímž pracuje § 85b zákona o azylu) až do okamžiku vydání rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě, jak vyplývá z § 2 odst. 1 písm. b) věty druhé zákona o azylu. Krajský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatele, že se měl k vyznačení výjezdního příkazu dostavit až v návaznosti na zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, tedy z titulu dle § 85b odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Návrh na přiznání odkladného účinku byl zamítnut usnesením ze dne 15. 11. 2024, jež nabylo právní moci až dne 18. 11. 2024. Lhůta jednoho měsíce, v níž by se měl stěžovatel dostavit k žalovanému k vyznačení výjezdního příkazu, by tak uplynula až v polovině prosince 2024, tj. hrubě po uplynutí šestiměsíční lhůty pro přemístění dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení.
36. [38] V návaznosti na závěr, že stěžovatel porušil svoji povinnost dle § 85b odst. 2 zákona o azylu, krajský soud shledal, že stěžovatel byl na útěku, stal se nekontaktním. Rovněž k této úvaze přednesl stěžovatel v řízení o žalobě závažné argumenty. Ani s nimi se krajský soud ve svém rozsudku nijak nevypořádal. Bylo úkolem krajského soudu vysvětlit, proč považuje povinnost stěžovatele plynoucí z § 85b odst. 2 zákona o azylu za stěžejní pro samotný výkon přemístění do Francouzské republiky. Stěžovatel v tomto směru poukazoval na to, že důsledkem nedostavení se k žalovanému za účelem vystavení výjezdního příkazu je jen to, že by nadále pobýval na území České republiky bez jakéhokoliv oprávnění a hrozilo by mu vyhoštění. Tento následek je ovšem podle něj třeba oddělovat od skutečnosti, zda byl nadále českým orgánům k dispozici za účelem realizace přemístění. Krajský soud nijak nevysvětlil, proč ze skutečnosti, že se stěžovatel nedostavil k žalovanému k vystavení výjezdního

příkazu, lze usuzovat na úmysl vyhybat se výkonu rozhodnutí o předání do jiného členského státu.

37. [39] Zda bylo možné v době bezprostředně předcházející uplynutí šestiměsíční lhůty pro přemístění zastihnout stěžovatele v místě hlášeného pobytu, popř. jej kontaktovat jiným způsobem, krajský soud nezkoumal. Nevypořádal se tak s námitkou stěžovatele, že jej bylo možné zastihnout na adrese hlášeného pobytu, na telefonním čísle poskytnutém žalovanému i prostřednictvím jeho zástupce.
38. [40] NSS se neztotožňuje ani se závěrem krajského soudu, podle něhož o naplnění pojmu útěk svědčí i samotná skutečnost, že se stěžovatel přemístil do Francouzské republiky, aniž o tom informoval správní orgány. Ze spisu totiž není zřejmé, kdy přesně stěžovatel odcestoval do Francouzské republiky. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že k přechodu odpovědnosti za posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu na Českou republiku by došlo bez dalšího marným uplynutím šestiměsíční lhůty dle čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení, tj. dnem 22. 11. 2024. Jestliže určitá skutečnost nastala až po tomto okamžiku, nemůže odůvodnit domněnku útěku. Jinými slovy řečeno, pokud k ní došlo až poté, co příslušnost posoudit žádost přešla na Českou republiku, nemůže zpětně vyvolat účinky v podobě prodloužení lhůty k přemístění dle čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení. Stěžovatel v tomto směru nepřednesl žádné konkrétní tvrzení, pouze obecně uvedl, že svým vycestováním reagoval na zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Ze soudního spisu vyplývá, že dne 24. 12. 2024 již požádal o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice. Krajský soud provedl důkaz lékařskými zprávami ze dne 27. 11. 2024, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že v tento den se stěžovatel ještě zdržoval v České republice. Obsah správního spisu, krajským soudem provedené důkazy ani tvrzení stěžovatele neposkytují přesvědčivý podklad pro závěr, že stěžovatel vycestoval do Francouzské republiky nejpozději dne 22. 11. 2024. Závěr krajského soudu, podle něž o útěku stěžovatele svědčí i to, že se přemístil do Francouzské republiky bez toho, aby o tom vyrozuměl české orgány, tak nemůže obstát. I kdyby snad v dalším řízení krajský soud zjistil, že stěžovatel odcestoval do Francouzské republiky nejpozději dne 22. 11. 2024, musí vysvětlit, proč dobrovolné vykonání napadeného rozhodnutí naplňuje pojem útěku ve smyslu čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení, resp. do jaké míry je podstatné, že stěžovatel zvolil dobrovolné přemístění a nekonzultoval jej předem s žalovaným.“
39. Krajský soud je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, a proto na základě cit. rozsudku NSS dospěl krajský soud k závěru, že je nutné jako důvodnou akceptovat námitku žalobce, že došlo k promlčení doby k přemístění žalobce z ČR do Francie.
40. Rozhodující úvaha pro tento závěr spočívá ve skutečnostech, že doba k přemístění žalobce uplynula 22. 11. 2024, žalobce se nacházel v ČR ještě k datu 27. 11. 2024, dle svého vyjádření proto, že vyčkával na rozhodnutí o odkladném účinku. Nejvyšší správní soud dovodil, že v této době nebyl žalobce povinen se hlásit správnímu orgánu. Následně se žalobce přesunul do Francie, kde se přihlásil tamějším orgánům. Na základě těchto skutečností dle názoru krajského soudu nelze tedy dovodit, že by u žalobce bylo možné se domnívat, že je osobou na útěku, tedy osobou vyhybající se řízení, ve smyslu čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení.

41. Z vyloženého důvodu soud byl nucen zrušit napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s ř. s.

VI.

Náklady řízení

42. O náhradě nákladů řízení o žalobě bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch. Soud však moderoval náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 7 s.ř.s. s ohledem na to, že v souvislosti s rozhodováním o přiznání odkladného účinku žalobě na podzim 2024 vznikla sporná otázka, zda nedošlo k promlčení doby k přemístění žalobce z ČR do Francie. Vzhledem k tomu bylo dle názoru soudu namístě, aby námitku promlčení zástupce žalobce uplatnil bezprostředně, tj. při soudním jednání 16. 12. 2024 nebo nejpozději v první kasační stížnosti. Jelikož k tomuto nedošlo, soud uznal všechny náklady vzniklé do podání první kasační stížnosti jako odůvodněné, avšak pozdější již nikoli. Byla uznána náhrada za odměnu za zastupování a režijní paušály vč. navýšení o DPH za 5 úkonů (po 3100,-Kč s RP po 300,-Kč), a to za přípravu a převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí odkladného účinku, repliku, účast na prvním jednání dne 16. 12. 2024, a první kasační stížnost (tj. úkon za 4620,- Kč vč. RP za 450,-Kč). Naopak soud neuznal náhradu za další úkony vzniklé pouze v důsledku pozdějšího uplatnění námítky promlčení, která, jak již soud uvedl, měla a mohla být projednána při prvním jednání soudu anebo alespoň mohla a měla být součástí první kasační stížnosti. Z toho důvodu soud neuznal náhradu nákladů vzniklých v souvislosti s účastí na jednání 12. 5. 2025, s vyjádřením ze dne 22. 5. 2025, s účastí na jednání 26. 5. 2025, s vyjádřením z 20. 6. 2025, s účastí na jednání dne 23. 6. 2025, v souvislosti s druhou kasační stížností a s účastí na jednání 8. 12. 2025.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. prosince 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně